

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΤΙΝΑΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΙΧΝΗΛΑΣΙΕΣ

Glen Waverley

Τούτος ο τόπος ζήταγε τα βήματά μου,
τούτος ο τόπος ήθελε τις λύπες μου...
Τούτος ο τόπος ήξερε πως θα ερχόμουν.

Το πάρκο δίπλα, εμένα περίμενε...
Τα φώτα το βράδυ είναι η ψυχή μου,
που τρεμοπαίζει σαν δειλό αστέρι...

Τούτη η γειτονιά με τη βαριά σιωπή
και την απομόνωση, εμένα ζητούσε...

Επιτέλους! Είμαι χαρούμενη...

Κάτι με περίμενε, κάτι με ήθελε,
Κάτι είναι δικό μου, μου ανήκει!
Δεν υπάρχει πιο μεγάλη χαρά απ' αυτό.

Σε περιμένει! Ανήκεις! Υπάρχεις!

Τρεις απλές λέξεις, που το νόημά τους
δεν μετριούνται ούτε με χρυσάφι...

Τούτος ο τόπος, κι ένας άλλος, μου ανήκει,
να ταξιδέψω στην αμίλητη αιωνιότητα...

Χωρίς εθνικότητα, χωρίς διαβατήριο.

ΛΑΤΡΕΙΑ

Είμαι ευτυχισμένη γιατί υπάρχω,
αφού με αγαπάς.

Είμαι δεμένη μαζί σου με τις δυνατές
της ψυχής μου ρίζες.

Τίποτα δεν μπορεί να σκάψει, να βρει
το βάθος,

κανένας θάνατος δεν θα σταματήσει
τούτη την έκσταση.

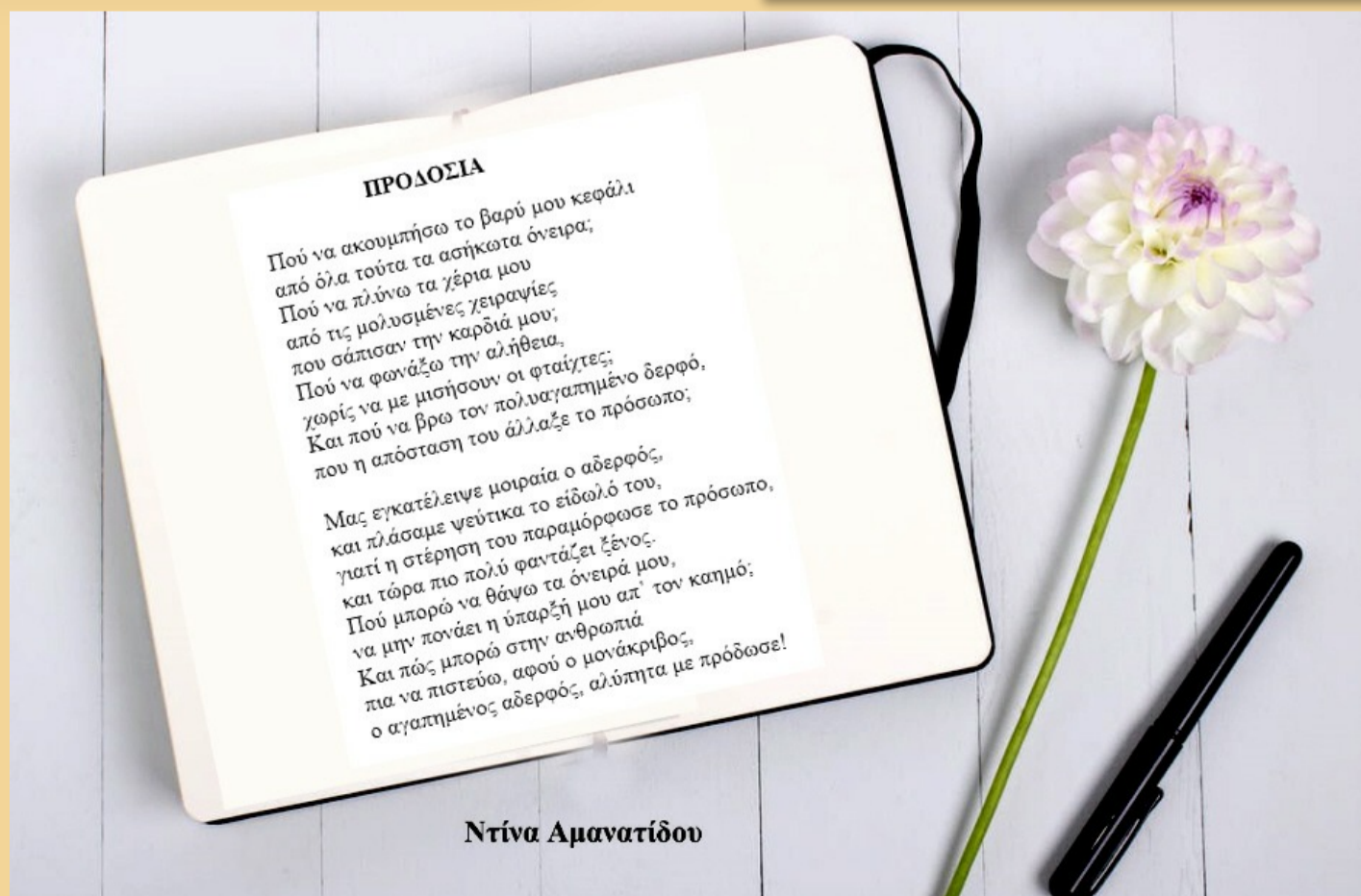
Πρώτη φορά δεν φοβάμαι.
Πιστεύω πως αξίζει να ζήσω...

Θέλω να τραγουδήσω τον Ύμνο
της Χαράς,

να μεθύσω τον Ήλιο, να δαμάσω
τον Άνεμο,

να κάνω θυσίες στην Αγάπη, και σένα
να προσκυνήσω.

Αφού σε λατρεύω...

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Πού να ακουμπήσω το βαρύ μου κεφάλι
από όλα τούτα τα ασήκωτα όνειρα;
Πού να πλύνω τα χέρια μου
από τις μολυσμένες χειραφτίες
που σάπισαν την καρδιά μου;
Πού να φωνάξω την αλήθεια,
χωρίς να με μισήσουν οι φταίχτες;
Και πού να βρω τον πολυαγαπημένο δερφό,
που η απόσταση του άλλαξε το πρόσωπο;

Μας εγκατέλειψε μοιραία ο αδερφός,
και πλάσαμε ψεύτικα το είδωλό του,
γιατί η στέρηση του παραμόρφωσε το πρόσωπο,
και τώρα πιο πολύ φαντάζει ξένος.
Πού μπορώ να θάψω τα όνειρά μου,
να μην πονάει η ύπαρξή μου απ' τον καημό;
Και πώς μπορώ στην ανθρωπιά
πια να πιστεύω, αφού ο μονάκριβος,
ο αγαπημένος αδερφός, αλύπητα με πρόδωσε!

Ντίνα Αμανατίδου

ΜΝΗΜΗ

Είσαι η αγάπη που ζει ακόμα.
Είσαι η ζωή που συνεχίζεται
μέσα στο δικό μου κορμί...

Είσαι η σκέψη, μέσα, μέσα απ' την δική μου
τη σκέψη, όσα όνειρα
δεν πρόφτασαν να πραγματοποιηθούν.

Είσαι η μνήμη από τις ρίζες
τόσων μακρινών προγόνων.
Όλα όσα έζησαν μέσα σε σένα,

τώρα με μένα παίρνουν ζωή,
και συνεχίζουν την ατέλειωτη
πορεία του κόσμου...

Μητέρα! Ό,τι είμαι το οφείλω σε σένα.
Είσαι η πιο διαλεχτή, η πιο εκλεκτή
και ιδανική ψυχή για μένα.

Γιατί χωρίς εσένα δεν θα υπήρχα,
κι όταν αγαπώ τη Ζωή και χαίρομαι,
εσένα αγαπώ και χαίρεσαι και ζεις...

κι ας είσαι νεκρή, τριάντα ολόκληρα χρόνια!

Οκτώβρης του 1985

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

(Στον άνθρωπο)

Διαβάζοντας τους ίδιους στίχους.
Ακούγοντας την ίδια μουσική.

Κοιτάζοντας τον φωτοδότη Ήλιο
να ταξιδεύει αδιάφορα στο διάστημα.

Λατρεύοντας τον ίδιο Θεό
σε ξεχωριστούς χώρους λατρείας...

Πηγαίνοντας στα ίδια μαγαζιά
για την προμήθεια αλλότριων αγαθών.

Ζώντας ο καθένας μια ξεχωριστή,
απέραντη μοναξιά, στη βιαστική
ανθρωποθάλασσα των προσώπων...

Και ούτε ποτέ συναντηθήκαμε...

Κι ας γνωρίζουμε τόσο καλά το θλιβερό
πρόσωπο της μέγαιρας απομόνωσης...

Τυλιγμένοι το ένδυμα του πολιτισμού,
απόκοσμη χλαμύδα αλλοφροσύνης,
άβουλοι, δεν κάναμε τίποτα να σπάσουμε
τούτο το βαρύ, σιδερένιο φράγμα
της αφόρητης ασφυξίας από πάνω μας.

Κατάδικοι στον εαυτόν μας, προσπεράσαμε...

ΒΙΒΛΙΑ

Κάθε άνθρωπος μοιάζει με βιβλίο.
Εξώφυλλα και εσωτερικό...

Μερικοί παρουσιάζουν και εικόνες.
Άλλοι γραμμένοι πρόχειρα και βιαστικά.
Άλλοι καθαρεύουσα και γραμματική...

Μερικοί συντακτικό, αντικείμενο
και υποκείμενο...

Βρίσκεις και λογικούς συλλογισμούς
σε μερικά.

Σε άλλα βρίσκεις αίσθηση και γοητεία.
Αλήθειες, όλοι κρύβουμε, μα τις φυλάμε
για τον επίλογο, και κλείνουμε...